

ἡμῶν εἰδότες. Εἰργάζοντο ἐπιμελέστερον ἡμῶν, ἐπειδὴ δὲ ἀκαταπαύστως παρηνωχλοῦμεν τὰς σοφὰς αὐτῶν μελέτας, ἔκρουον συνεχῶς τὸν τοίχον ὅπως προσκαλέσασιν ἡμᾶς εἰς σιγὴν.

Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ παρὰ προσδοκίαν ἀκούομεν φωνὰς ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τῶν ἡτο συζήτησις. Συνεζήτητον, ἄρα ὁμίλου. "Ἐκπληκτοὶ ὑψοῦμεν πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας" ὁ Ἄμποῦ ὄρμα εἰς ἡμεροδείκτην κρεμάμενον ἀπὸ τῆς θερμάστας:

— Νὰ διατί ὁμιλοῦν! σήμερα εἶνε ἡ ἑορτὴ τοῦ Βαλαάμ!

* *

Ὁ Ἄμποῦ ἀπεστόμωνε τοὺς πάντας ἄγρυνος πάντοτε τὸ πνεῦμα, περὶ πάντων μεριμνῶν, περὶ πάντων ἐνδιαφερόμενος, τὰ πάντα εἰδώς. Ἐκέκτητο τεραστίαν μνήμην, εἶχε δὲ τὸ σπάνιον πλεονέκτημα τοῦ ν' ἀνευρίσκη ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἀναγκαίαν στιγμὴν τὴν λεπτομέρειαν ἧς ἐδεῖτο. Ἐπέσπα τὸν θαυμασμὸν ἡμῶν διὰ τὴν ἔκτακτον ἐτοιμόνοιαν αὐτοῦ.

Ἦτο δὲ εὐθυμότατος, κάλλιστος ἐταῖρος, καὶ γονιμώτατος εἰς ἀσπείρας ἐπινοήσεις. Ὅπως λαβάνη καὶ συμπληρωματικὰς ἀδείας ἐξ ὄδου εἶχεν ἐπινοήσει ἓνα θεῖον. ὃν κατ' ἀρχὰς ἐνύμφευσεν, ἔπειτα κατέστησε πατέρα, ἔπειτα ἔρριψεν εἰς τὴν κλίην. Ἐπὶ τέλους τὸν ἐνεταφίασε, καὶ διακρῶν μετέβη νὰ ζητήσῃ ἀδειαν ὅπως συνδεύσῃ τὴν κηδεῖαν του.

— Παρηγορήσου, φίλε μου, τῷ λέγει ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς ὑπογράφων τὴν ἀδειάν του ἤρχισε νὰ γίνηται τετριμμένος ὁ θεῖός σου!

* *

Ἐνῶ ὁμιλοῦσαμεν περὶ τῶν πραγμάτων περὶ οὐδενὸς μόνον οὔτε λόγον ἐποιούμεθα, περὶ τοῦ μέλλοντός μας. Ὡς πρὸς τοῦτο δὲν ἀνησυχοῦμεν διόλου. Τὸ ἐβλέπομεν ἀνοικτὸν ἐνώπιόν μας. Ἡμεθα βέβαιοι ὅτι μετὰ τὴν ἀποφίτησιν ἡμῶν θὰ μᾶς ἐδίδοτο ἔδρα τις διδασκαλίας ὁ Ἄμποῦ ὠνειροπόλοι νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Σχολὴν πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν ἰδρυμένην, ἀλλὰ μόνον ὅπως φέρῃ ἐκεῖθεν καλλιτέτην τινὰ θέσιν καὶ εἰσέλθῃ δι' αὐτῆς καθηγητῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Καὶ πράγματι ὁ Ἄμποῦ ἐπραγμάτωσεν ἐν τῶν ὠνειροπολημάτων του, τὸ νὰ μεταβῇ εἰς Ἀθήνας, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ ἄλλο, τὸ νὰ γείνη καθηγητῆς. Ἐξ Ἑλλάδος ἔφερε μὲν τὴν περὶ Αἰγίνης ἀρχαιολογικὴν αὐτοῦ θέσιν, ἀλλ' ἔφερε συγχρόνως καὶ τὴν Σύγχρονον Ἑλλάδα καὶ τὸν Βασιλεῖα τῶν βουρῶν, ἅτινα εὖρεῖς ἠνέφωξαν πρὸ αὐτοῦ φιλολογικῶς ὀρίζοντας.

Νῦν ὅτε παρήλθεν ὁ κακὸς οὗτος μῆν, ὃν οἱ Καζαμίαι εἰκονίζουσι γέροντα λευκογένοιον κεκαλυμμένον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, δυνάμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ τριακονθημέρου θίου καὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἐλευθέρως, χωρὶς νὰ ἔχωμεν τὸν φόβον μὴ ἐξοργισθῇ ἴσως ἐκ τῶν πικρῶν λόγων μας καὶ ἐμφυσῆσῃ ἐφ' ἡμῶν πάλιν τὴν παγερὰν καὶ χιονώδη πνοήν του εἰς ἐκδίκησιν. Θὰ ὁμιλήσωμεν δὲ περὶ αὐτοῦ, οὐχὶ ὡς ὁ ἑλληνικὸς τύπος περὶ τῶν τεθνεώτων, οὐς ἀνακηρύττει ἐκάστοτε ἡρώας, σοφοὺς, τύπους πολιτικῶν καὶ εὐαγγελικῶν ἀρετῶν, ἀλλ' ἐν εὐθύτητι καὶ εὐσυνειδησίᾳ ἀληθοῦς χρονολογίου.

* *

Ὁ Ἰανουάριος ἀνέλαβε καὶ φέτος τὴν ἀρχὴν ἐν μέσῳ πανηγυρικῆς διαδηλώσεως ὡς πάντοτε, ἀξίσημειώτος δὲ καὶ ἐπαίνου ἀξία ὑπῆρξεν ἡ ἀγαθότης τοῦ προκατόχου του Δεκεμβρίου, ὅστις βεβαρημένος ἴσως ἐκ τῶν ἀμαρτιῶν καὶ τῶν ἑνδεκα ἄλλων μηνῶν, ἃς ἔφερον ἐπὶ τῆς ῥύχως, παρέδωκε τὴν ἐξουσίαν μὲ τὴν γαλανοτέραν του φυσιογνωμίαν καὶ τὸ θερμότερον ἡλιακὸν του μειδιάμα.

Ὅταν ἐπεφάνη ἐν τῷ ὀρίζοντι τῶν Ἀθηνῶν ὁ Ἰανουάριος, ἐν δευτερόλεπτον μετὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς 31 Δεκεμβρίου, εὗρεν ὅλους σχεδὸν τοὺς κατοίκους τῆς κλεινῆς πόλεως ἀγρυπνοῦντας καὶ ἀναμένοντας αὐτόν. Ἄλλοι ἔκυπτον τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῦ χαρτοπαιγνίου, ἄλλοι ἀνέπνεον τὸ γλυκὺ τῆς βασιλόπηπτας ἄρωμα, τὰ παιδιὰ περιχαρῆ ἔτακτοποιοῦν τὰ παιγνιδιά των, καὶ μόνον τὰ μικρότερα εἶχον ἤδη κοιμηθῆ καὶ ἐμειδίαν ὄνειρευόμενα τὸν ἅγιον Βασίλειον καὶ τὰ δῶρά του.

Εἶνε ὁ μόνος ἐκ τῶν μηνῶν ὅστις ἀξιοῦται τοιαύτης τιμῆς καὶ ὁμῶς ἀντὶ νὰ χαρῆ, ἀντὶ νὰ γελάσῃ ἐξ εὐχαριστήσεως ὁ στρυφνὸς καὶ παράξενος γέρον, εἰσήλασε ψυχρὸς, συνωφρωμένος καὶ αὐτὴν τὴν πρώτην τῆς ἀφίξεώς του ἡμέραν ἐξέχυσε ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν ὅλην τὴν βορεινὴν ἀναπνοήν του.

* *

Καὶ ἡ ὀργή του αὐτὴ δὲν ὑπῆρξε ἐφήμερος, ὡς τῶν πλείστων Ἀθηναϊκῶν μηνῶν, ἀλλὰ παρατεταμένη, τόσο ὥστε ἠκούσθησαν τινες μετ' ἀδημονίας ἀνακράζοντες:

— Αἱ μὰ ὁ Γενάρης μᾶς ἦρθε φέτος μὲ τῆς μεγαλίας του παραξενιάς. Καλὰ λένε ὅσο γερνᾷ κανένας τόσο πλεῖο παραξενός γίνεται.

Καὶ οἱ ταλαίπωροι Ἀθηναῖοι οἱ κατ' ἐξοχὴν ἄνθρωποι τῆς ἀντηλιχῆς ἐκλεισθήσαν ἐν ταῖς

οικίαις των καὶ καυσόξυλα ἐπρομηθεύθησαν καὶ αἱ ἐστίαὶ ἀνέλωκαν γλυκεῖαν φλόγα καὶ θάλλπος προστατευτικόν. Ἐνῶ ὁ Ἰανουάριος ἔξω ἐμαίνετο ἐξ ὀργῆς μέχρι τῆς ἡμέρας τῶν Φώτων, καθ' ἣν ἀντι νὰ καθησυχάσῃ καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων, ἀνέλαβεν ἀπ' ἐναντίας ὁ ἀσεβῆς τὴν μεταβολὴν αὐτῶν εἰς πυκνὰς νιφάδας καὶ σπιθαιμιαῖας στοιβάδας χιόνος. Τὴν δὲ πρῶτην τῆς ἐπομένης ἡ πόλις πᾶσα καὶ τὰ πέριξ εὐρέθησαν ἐπεστρωμένα ὑπὸ χιόνος, καὶ ὁδοί, καὶ στέγαι, καὶ τοῦχοι καὶ δένδρα, λευκὰ καὶ ἀπαυγάζοντα, ὡς ἐν παντοδύναμός τις μάγισσα τῶν παραμυθίων εἶχεν ἐκτείνῃ ἐπ' αὐτῶν τὴν μαγικὴν τῆς ῥάβδου καὶ οὕτως ἐν ἀκαρεῖ τὰ πάντα ἐμαρμάρωσαν. Καὶ ἔμειναν μαρμαρώμενα μέχρις οὗ καὶ πάλιν ὁ Ἥλιος ὁ ἀπτικὸς, ὡς τὸ ἀνδρεῖον βασιλόπουλον τοῦ μύθου μὲ τὸ ἀθάνατον νεόν, μὲ τὰς γλυκειὰς ἀκτῖνάς του ἤλθε καὶ ἀπέδωκε τὴν ζωὴν εἰς τὴν νεκρωμένην φύσιν, εἰς τὴν ἐσαβανωμένην πόλιν.

Διστηρήθη δ' ἔκτοτε ἔνδοξος καὶ ἀκλόνητος ἡ τοῦ Ἥλιου βασιλεία, καὶ ὁ Ἰανουάριος ἐφάνη τόσῳ εὐλικρινῶς μεταμεληθεὶς διὰ τὰς πρώτας παρεκτροπὰς του, ὥστε εἰς ἀπόδοσιν αὐτῶν ἐπεδαψίλευσεν ἡμῖν ἄχρι τέλους ἡμέρας, ὡς ἐδανείσθη ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου, ἐσπέρας περιουομένης ἐν τῇ πορφυρᾷ αἴγλῃ θαυμασίου λυκόφωτος, καὶ νύκτας ἀδαμαντοκολλήτους.

* *

Παρέτεινα ἴσως ὑπὲρ τὸ δέον τὸν περὶ καιροῦ λόγον, ἀλλὰ μήπως δὲν εἶνε καὶ τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον ζήτημα; Ἡ πολιτικὴ ἐνδιαφέρει τοὺς θεσιθῆρας καὶ τοὺς δημοσιογράφους, ὁ συρμός τὰς περικόμψους κυρίας, τὸ χρηματιστήριον τοὺς τραπεζίτας, ἡ ἀγορὰ τοὺς ὀσποῦλας καὶ τὰς μαγειρίσας, — ἀλλ' ὁ καιρὸς ἐνδιαφέρει πάντας, ἀπὸ τοῦ μεγαλοσχήμου κυρίου, ὅστις θὰ ἐξέλθῃ εἰς περιπάτον ἐφιππος, μέχρι τῆς τελευταίας οἰκοκυρᾶς ἣτις ἔχει πλῆσιν.

Ἄλλως τε καὶ ἐν ἀρχῇ πάσης ὀμιλίας μετ' ἀγνώστων ἐλλείψει ἄλλου προχειροτέρου θέματος μὴ δὲν καταφεύγῃ τις συνήθως εἰς μακρὰς μετεωρολογικὰς ἀνκοινώσεις; καὶ μὴ ἐν τούτῳ τινὶ θέσει δὲν εὐρίσκουμαι ἤδη ἐγὼ ἀπέναντι ὑμῶν;

* *

Ἄλλὰ καὶ ἂν ἐρευνήσωμεν τὰ ἀξιωμαθιμάνουτα τοῦ λήξαντος μηνὸς γεγονότα θὰ ἴδωμεν ὅτι ἐπὶ τῶν δακτύλων μετροῦνται ταῦτα. Ἡ ἐσωτερικὴ πολιτικὴ ἡσυχάζει. Οἱ πατέρες τοῦ ἔθνους, οἵτινες τυγχάνουσι ἅμα καὶ πατέρες οἰκογενειῶν, εἶχον ἀπέλθῃ εἰς τὰς ἐπαρχίας των ἵνα γευθῶσιν ἐν ἡσυχίᾳ τὸν χεῖρον τῶν Χριστουγέννων καὶ τὴν πῆτταν τῆς πρωτοχρονιάς. Τοσοῦτον δ' ἐβαρύνθησαν φαίνεται

αἱ στόμαχοι αὐτῶν ἐκ τῆς τρυφηλῆς ταύτης ἀπολαύσεως, ὥστε μόλις ἤδη, μετὰ ἓνα ὄλον μῆνα ἐπανέρχονται ἀνὰ εἰς μετὰ νωθρότητος καὶ ἐντελοῦς ἀνορεξίας, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑψηλῶν αὐτῶν καθηκόντων.

* *

Τὸ Χρηματιστήριον δυστυχῶς ἐργάζεται πλειότερον ἢ ἡ Βουλὴ, καὶ λέγομεν δυστυχῶς, διότι ἐκτὸς τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος χρηματιστῶν, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἀπλοὶ διαβάται μαγγανευόμενοι ὑπὸ τῆς πολυθελγήτρου Κίρκης, τῆς Κυβείας, εἰσέρχονται εἰς τὸν περιβόλον αὐτοῦ καὶ, γνωρίζομεν πάντες, εἰς ποίαν κατάστασιν ἐξέρχονται κατόπιν. Εἶνε δὲ βέβαιον ὅτι κατὰ τὸν παρόντα μῆνα ἕνεκα πλείστων λόγων αἱ κλίμακες τοῦ Χρηματιστηρίου ὑπῆρξαν λίαν ὀλισθηρὰ ὑπὸ τοὺς πόδας πολλῶν.

* *

Ὁ Ἰανουάριος συνήθως εἶνε ὁ μὴν καθ' ὃν ἐγκαινίζονται ἐν Ἀθήναις αἱ ἐσπεριναὶ διασκεδάσεις καὶ διότι ὁ χειμῶν ἐνταῦθα μόλις ἀπὸ τοῦ μηνὸς τούτου ἐνδυναμοῦται, καὶ διότι ἀπὸ τῶν μέσων αὐτοῦ ἄρχονται τὰ προανακρούσιμα τῆς φαιδρᾶς Ἀπόκροω. Αἱ εὐρύταται καὶ πολυτελέσταται τῶν ἀθηναϊκῶν αἰθουσῶν ἀπὸ τῶν βασιλικῶν μέχρι τῶν τραπεζιτικῶν καὶ αὐτῶν τῶν ἀρχαιολογικῶν ἀκόμη περιέλαβον ἐναλλαξὶ τὴν ἐκλεκτοτέραν μερίδα τῆς ἡμετέρας κοινωρίας κατὰ τὴν δημοσιογραφικὴν ταύτην φράσιν, ἣτις δὲν φαίνεται ποσῶς κολακευτικὴ διὰ τοὺς μὴ κεκλημένους. Ἐνῶ ἀπ' ἐτέρου εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τὰ ζυθοπωλεῖα καὶ οἱ χοροδιδάσκαλοι ἐπέστρωσαν ἤδη ἐπὶ τῶν τοίχων ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ μηνὸς τὰ παμμεγέθη καὶ πολύχρωμα προγράμματα τῶν δημοσίων χορῶν μετημφισμένων καὶ μὴ.

* *

Τὸ θέατρον μας δυστυχῶς, ἐνῶ πρὸ πολλοῦ ἔπρεπε νὰ μεταβληθῇ εἰς ἀχυρῶνα, μεταβλήθη παραδόξως εἰς ξενοδοχεῖον. Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ χειμῶνος μέχρι νῦν ἐφιλοξένησε πλείονας ἡθοιοῦς ἐπὶ τῆς σκηνῆς του ἢ θεατὰς ἐν τοῖς θεωρείοις του. Μετὰ τὸν ἀρμενικὸν θίασον, ὁ ἐλληνικὸς τοῦ Πειραιῶς, ἔπειτα ὁ ἔθνικὸς σύλλογος, ἔπειτα ὁ Πανελληνικὸς θίασος, ἔπειτα ἄγγλος τις πάλιν παραδόξως ἀλλάσων τὴν μορφήν του ὡς ὑποκάμισον, μετ' αὐτὸν ἰταλικὸν μελόδραμα, καὶ τίς οἶδε πόσα ἄλλα ἀκόμη.

Ἐν τούτοις ἐκ τῶν μᾶλλον ἀξιολόγων θεατρικῶν ἐσπερίδων τοῦ λήξαντος μηνὸς ὑπῆρξαν τρεῖς παραστάσεις μετὰ συνοδείας αὐλῶν καὶ τυμπάνων. Ἡ ἐκτέλεσις αὐτῶν λίαν ἐπιτυχῆς κατὰ τὴν γνώμην τῶν πολυαριθμῶν θαμῶνων τοῦ ὑπερφύου, τοῦτο μόνον εἶχε τὸ σκληρόν,

ὅτι διὰ τῶν ἀμέτρων πυροβολισμῶν καὶ θορύβων ἐφυγάδευσεν ἀπὸ τοῦ θεάτρου σηῆνος ὄλον φιλησύχων μυῶν, οἵτινες πρὸ πολλοῦ εἶχον ἐγκατασταθῆ οἰκογενειακῶς ἐν αὐτῷ.

* *

Ἐκτὸς τούτων νομίζω οὐδ' ἔχομεν ἄλλο τι νὰ εἴπωμεν. Μόνον ἄναγκάσωμεν δυνάμεθα ἀπὸ τοῦ νῦν ὡς δείγματα προοδου καὶ γεγονότα ἅμα, ἅτινα θὰ ποικίλωσι πῶς τὴν μονοτονίαν τοῦ ἀθηναϊκοῦ βίου, τὰς δύο προκηρυχθεῖσας ἐλθέσεις, τὴν ἔλθεσιν ἀνθέων καὶ φυτῶν, ὑπὸ τοῦ συλλόγου *Παργασοῦ* διὰ τὴν 23 Ἀπριλίου καὶ τὴν ἱστορικὴν ἔλθεσιν ἀντικειμένων ἀναφερομένων εἰς τὸν ἑλληνικὸν ἀγῶνα τοῦ 1821, ἣν ὀργανίζουσιν ἐν συνεργασίᾳ ἡ Ἱστορικὴ καὶ Ἐθνολογικὴ εἰταιρία καὶ ὁ σύλλογος *Παργασός*.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ τῆς ἡρωϊκῆς ἐκείνης ἐποχῆς, ἃς μὴ λησμονήσωμεν ὅτι καὶ ὁ παρελθὼν μὴν ἐκήδευσε δύο ἐκ τῶν εὐαριθμῶν λειψάνων τῆς Ἐπικραστίας, δύο γέροντας στρατηγούς· τὸν Ἀντώνιον Γεωργαντιᾶν καὶ τὸν Τριαντάφυλλον Λαζαρέτον, ἐπὶ τῶν τάφων τῶν ὁποίων ὀφείλομεν νὰ καταθέσωμεν τὴν δάφνην τῆς τιμῆς.

* *

Καὶ λοιπὸν κατὰ τοὺς ἀπαραβάτους τῆς φύσεως νόμους ὁ μὲν Ἰανουάριος ἀπῆλθεν, ἵνα ἐπιστρέψῃ μετὰ ἑνδεκα μῆνας πάλιν, ἀκούεται δὲ ἤδη κρουομένη ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἡ βακτηρία τοῦ χωλοῦ Φεβρουαρίου, τοῦ ἀναπήρου ἀλλὰ ζωηροῦ τούτου γέροντος, ὅστις προσέρχεται ἐνδεδυμένος ὡς γελωτοποιὸς, ἔστεμμένος μὲ ἀνθη ἀμυγδαλῆς καὶ σῦρον ἀπὸ τοῦ βραχίονος, περικαλλῆ καὶ προσωπιδοφόρον κόρην, τὴν τρελλὴν Ἀπόκρεων.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σέριδαν, ὁ Ἄγγλος ποιητής, εἶχεν ἀσθενῆσαι βαρῶς ἕνεκα τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἀκρασίας καὶ ἀκολασίας. Ἐπὶ τούτῳ προσκληθεὶς ὁ ἰατρός Ἐθερδεν διέγραψεν αὐτῷ αὐστηρὰν ἐγκράτειαν καὶ ἀποχὴν ἀπὸ παντός. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπανερχεται ὁ ἰατρός καὶ τὸν ἐρωτᾷ ἔάν ἠκολούθησε τὴν διαταγὴν αὐτοῦ. Ἀπάντησις καταφατικὴ.

— Εὖγε, λέγει τότε ὁ ἰατρός, εἶνε τὸ μόνον μέσον δι' οὗ θὰ κατορθώσης νὰ ζήσης ἔτι μακρὰς ἡμέρας.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς, ἀπήντησεν ὁ Σέριδαν, διότι μακροτέρας ἡμέρας ἀπὸ τὰς τρεῖς τελευταίας δὲν ἐνθυμούμικι νὰ ἐπέρασα εἰς ὄλην μου τὴν ζωὴν.

Ἄνεκδοτον ποίημα

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ

Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὸ κατωτέρω ἀνεκδοτον ποίημα τοῦ ἀειμνήστου ποιητοῦ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου. Τὸ ποίημα, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, εἶνε παλαιότατον, ἐκ τῶν πρώτων βεβαίως τοῦ ποιητοῦ, γραστὲν ἐν Πίζῃ τῇ 6 Δεκεμβρίου 1846, ἐπὶ τοῦ λευκόματου· τοῦ νῦν ἐν Ἡερικῶν κ. Στεφ. Πιέρρου, φίλου τοῦ Βαλαωρίτου, μεθ' οὗ καὶ συνδιέτριβε τότε ἐν Πίζῃ ἀνεκοινώθη δ' ἦν ἐν εὐμενῶς ὑπὸ τοῦ ἀνθρωπολογαχοῦ τοῦ μηχανικοῦ κ. Βίνκωρος Ι. Δούσμανη, εἰς ὃν παρεχωρήθη ὑπὸ τοῦ κατόχου τοῦ λευκόματου. Εἶνε δ' ἄξιον λόγου διότι δεικνύει ἡμῖν τὸν Βαλαωρίτην εἰς τὰ πρώτα βήματα τοῦ ποιητικοῦ του σταδίου, καὶ πρὸς τούτους ὡς γλωσσικὸν μνημεῖον, ἐξ οὗ βλέπομεν πῶσον οὐσιωδῶς διάφορος ἦτο ὁ χαρακτήρ τῆς γλώσσης ἐν ἣ ἤρρισε γράφων ὁ ποιητής, ἐκείνου ὃν κατόπιν παρεδέχθη μετὰ ἐνδOLEXῆ μελέτην τῶν δημοτικῶν ἀσμάτων.

A Pise le 6 Decembre 1846.

Εἰς τὰς ἐρήμους τὰς ξηρὰς, ἴς τὴν μαύρην Ἀραβίαν
Ὅταν σφυρίζῃ τὸ Σιμόν μὲ λύσαν, μὲ μανίαν,
Οἱ διψασμένοι Ἀραβες πηγαίνουν νὰ κοθίσουν
Εἰς τὸν φοινίκον τὴν σκιάν. — Ὡς τὰ νύματα τὰ κρῦα
Τὰ διψασμένα χεῖλη των τρέχουσι νὰ δροσίσου
Κ' ἐνῶ ἀκούν ἀπὸ μακρὰν τὰ ἄγρια θύρια
Βρυεῖς νὰ πέμπουν μυκηθόντας, ὡς σάλπιγγας θανάτων
Ἡσυχοὶ καὶ ἀτάραχοι, σχεδὸν ἀπηυδισμένοι
Ἐκεῖ ἀπλύνουσι ἴς τὴν σκιάν τὰ μαύρα σώματά των. —
Ὁ ἄνεμος ἐπάνω των σφυρίζων διαβαίνει
Φέρων μαζί του θύρουθον καὶ μυκηθμοὺς λεόντων.
Εἰς τὴν σκιάν τοῦ φοίνικος οἱ Ἀραβες κυττάζουν
Τὴν τριχυμίαν ποῦ περᾶ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των
Καὶ ἠπλωμένοι κατὰ γῆς, κοιμῶνται, ἡσυχάζουν. —
Ὁ Ἀραβὸς πλανώμενος ἴς τὴν ἐρημον ποῦν ἔχει
Ὡς τὸν κόσμον ἄλλον φίλον του, παρὰ τινὰ στελέχη;
Τοιοῦτοτρόπως καὶ ἐγὼ! — Τῆς θολερᾶς ζωῆς μου
Τὰ ἀφρισμένα κύματα μ' ἔρριψαν μὲ μανίαν
Μακρὰν ἀπὸ τὰ χῶματα τῆς γῆς τῆς πατρικῆς μου.
Μὲ ἔρριψαν εἰς τὴν νεκρὰν καὶ δούλην Ἰταλίαν.

Ἀλλὰ ἐδῶ, ὦ ἐτυχεῖς! ἐνῶ ἀηλιπισμένος
Εἰς τοὺς σκληροὺς μου στοχασμοὺς ἤμην παρητημένος,
Ἐνῶ ἀκόμη ἤκουα τοὺς λαίλαπας νὰ τρίβουν
βαθῆως μέσ' ἴς τὰ σπλάγγνα μου καὶ νὰ μοῦ τὰ φλογίζουν,
Ἀπῆντησα, ὦ φίλε μου, ὡς Ἀραβὸς τῆς ἐρήμου,
Ἐν δένδρον νέον, γλοῖραν, ἴς τὸν δρόμον μου ν' αὐξάνη.
Ἐκεῖ εὐρήχ' ἀνάπαυσιν ἡ ἔρημος ζωὴ μου
Εἴθ' ὁ χειμὼν τὰ φύλλα του ποτὲ νὰ μὴ μαράνη! —
Αὐτὸ τὸ δένδρον εἶσαι σὺ. Ἐλθε ποτὲ καμμία
Νὰ μὴ φύσῃ ἐπάνω του ἄσπλαγγνος τριχυμία! —
Ὁ Ἀραβὸς πλανώμενος ποῦ πλέον θέλει θέσει
Τὴν ἐρημίον του κεφαλὴν ἐὰν τὸ δένδρον πέσῃ;

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ.

Α ΛΗΘΕΙΑΙ

Ὅμοιάζει τὸ φῶς τῆς φιλίας πρὸς τὸ φῶς τῶν πυρειῶν : Τοσοῦτῳ λαμπρότερον φαίνεται ἡμῖν ὅσῳ πυκνότερον εἶνε τὸ περι ἡμᾶς σκότος.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Πᾶσαι αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν τὸ ἐπόμενον συγκινητικὸν γεγονός, ἐν Πειραιεῖ πρὸ τινῶν ἡμερῶν συμβάν :

«Μικρὰ παιδίσκη, δεκαέτις μόλις, ἐνῶ ἦν-